

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 16/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1.USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	A. S. (1)	w okresie od 15.04.2020 r. do dnia 06.05.2020 r. oraz od 08.06.2020 r. do dnia 04.08.2020 r. w B., w woj. (...), uporczywie nękał K. S. w ten sposób, że wielokrotnie wykonywał połączenia na jej telefon komórkowy, wysyłał wiadomości	

		<p>tekstowe (sms), zgłaszał niezasadne interwencje Policji dotyczące niewłaściwie sprawowanej opieki nad dzieckiem przez wymienioną, tym samym wzbudzając u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i istotne naruszenie jej prywatności, a nadto w w/w czasie z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu nie stosował się do zakazu kontaktowania się z K. S. z wyłączeniem kontaktowania się telefonicznego z wymienioną w zakresie spraw związanych z wychowaniem małoletniej córki R. orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Bartoszycach II Wydziału Karnego z dnia 30 stycznia 2020 r. w sprawie II K 510/19 w ten sposób, że wysyłał wiadomości tekstowe sms i połączenia telefoniczne na telefon K. S. w sprawach nie związanych z wychowaniem małoletniej R., tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.</p>	
<p>Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>Oskarżony A. S. (1), lat 30, posiada wykształcenie średnie, z zawodu jest kierowcą, aktualnie</p>	<p>zawiadomienie o przestępstwie</p>	<p>k.1-3</p>	

pracuje na umowę o pracę na cały etat, z wynagrodzeniem miesięcznym 2800 złotych brutto, jest żonaty i posiada jedno dziecko w wieku 9 lat.

Wymieniony jest uzależniony od środków psychoaktywnych.

Żoną oskarżonego jest K. S.. Wymienieni żyją w separacji od 2015 r. Pokrzywdzona od października 2018 r. pozostaje w związku z innym mężczyzną, tj. D. K., z którym –wraz z córką R.- wspólnie zamieszkuje. Pomędzy oskarżonym a pokrzywdzoną nie toczy się proces rozwodowy.

Wyrokiem z dnia 25.05.2018 r. Sąd Rejonowy w Bartoszycach, w sprawie II K 110/18, skazał A. S. (1) za popełnienie na szkodę K. S. przestępstwa z art. 190a § 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności i karę 1 roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymierze 30 godzin w stosunku miesięcznym. Nadto na podstawie art. 41a § 1 k.k. Sąd nałożył na oskarżonego przez okres 1 roku od uprawomocnienia się wyroku zakaz

kontaktowania się z pokrzywdzoną K. S. z wyłączeniem kontaktu telefonicznego w sprawach dotyczących wychowania małoletniej córki R.. W tej sprawie oskarżony był tymczasowo aresztowany w okresie od dnia 06.02.2018 r. do dnia 30.03.2018 r. Wyrok ten stał się prawomocny z dniem 02.06.2018 r.

Następnie wyrokiem Sądu Rejonowego w Bartoszycach z dnia 30.01.2020 r., w sprawie II K 510/10, A. S. (1) został skazany za popełnione na szkodę K. S. i D. K. przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z potrącaniem 15% wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym. Jednocześnie Sąd, na podstawie art. 41a § 1 k.k. i art. 43 § 1 k.k., orzekł na okres 3 lat od uprawomocnienia się wyroku środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej K. S. i D. K. na odległość mniejszą niż 20 metrów, zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną K. S. i D. K. z wyłączeniem kontaktu telefonicznego z K. S. dotyczącego jedynie spraw związanych z wychowaniem małoletniej córki R.. Wyrok

ten uprawomocnił się
27.03.2020 r.

Pomimo powyższego wyroku okresie od 15.04.2020 r. do dnia 06.05.2020 r. oraz od 08.06.2020 r. do dnia 04.08.2020 r. w B., w woj. (...), oskarżony A. S. (1) uporczywie nękał K. S. w ten sposób, że wielokrotnie wykonywał połączenia na jej telefon komórkowy, wysyłał wiadomości tekstowe (sms) oraz zgłaszał niezasadne interwencje Policji dotyczące niewłaściwie sprawowanej opieki nad dzieckiem przez wymienioną, tym samym wzbudzając u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i istotne naruszenie jej prywatności.

W okresie od 15-04.2020 r. do 15.06.2020 r. oskarżony wysłał do pokrzywdzonej na jej numer (...), z używanych przez siebie numerów (...) sms-ów, a także wykonał 34 połączenia głosowe oraz 72 inne połączenia. Treść sms-ów często dotyczyła zastrzeżeń co do kontaktów oskarżonego z jego córką. Następnie A. S. (1) poruszał także inne tematy, które nie były związane z wychowaniem jego małoletniej córki R.. Tytułem przykładu:

„Nawet dziecku pranie mózgu robić, poruszacie z R. nieodpowiednie tematy”

„Przestań ustawiać dziecko”

„Bóg Cię rozliczy tak jak mnie rozliczył, będziesz wyć z bólu sama”

„(...) poniesie konsekwencje odbierania nam naszego czasu, najsurowsze, obiecuję”

„Nie zapomnij nas za swoją przemoc przeprosić”

„Ciekawi mnie ile potrafię waszego toksycznego jadu w moją stronę znieść”

„Zabijasz. Miłość rodzica i dziecka starasz się uśmiercić. Pewnie nawet na koniec będziesz z siebie dumna”

„Jesteś sprawczynią każdego z czterech rodzajów przemocy. Niech przemoc będzie z Tobą”

„Nękaś moje dziecko: szantażujesz, okłamujesz, krzyczysz, olewasz”

„Burzysz, zmuszasz, manipulujesz”

„Jesteście obrzydliwi”

„Po prostu dalej twórcie patologię, w której D. całuje nieswoje dziecko”

„Za to co robicie R. to któregoś dna R. was rozliczy”

„D., poniesiesz adekwatne konsekwencje. Nie mogę się już doczekać”

„Uwierz mi że konsekwencje mogą być dla ciebie nie do dźwignięcia”

„Nie ominę tego problemu. Będziesz wyc jak bóbr”

„Uważaj co robisz bo jest naprawdę źle. Wolę dożywanie z R. więc pozostaw mi wybór. Na razie idziecie w stronę najgorszego zakończenia”

„Co wam zabrać, aby było adekwatnie ...?”

„Tacy oszuści jak wy na nią nie zasługują”

„Odechce się wam kręactwa i braku moralności. Obiecuję, że was rozliczę”

„Zasługujecie na karę”

„Obiecuję, podwójnie stracie na swojej aktualnej przemocy”

W dniu 16.04.2020 r. pokrzywdzona K. S. wysłała do oskarżonego sms-a o treści: „Masz zakaz kontaktowania się ze mną. Proszę o zaprzestanie pisania do mnie wiadomości”. W dniu 22.06.2020 r. i 29.06.2020 r. wymieniona wysłała sms-y o treści: „Nie dzwoń do mnie. Jak chcesz uzyskać istotne informacje o R., to napisz konkretne pytanie”). W

dniu 6.07.2020 r. pokrzywdzona kolejny raz prosiła oskarżonego, żeby do niej nie pisał. Nie przyniosło to jednak żadnego rezultatu.

W okresie od 15.04.2020 r. do 06.07.2020 r. oskarżony A. S. (1) siedmiokrotnie zgłaszał interwencje Policji dot. K. S.. Dotyczyły one rzekomej przemocy stosowanej wobec małoletniej R. S., znęcania się nad wymienioną, uniemożliwiania mu i utrudniania mu kontaktów z córką. Wysyłane na miejsce patrole Policji nigdy nie potwierdziły zgłaszanych zarzutów. Oskarżony informując Policję często wskazywał, że posiadane informacje ma od sąsiadów pokrzywdzonej K. S., co także okazywało się nieprawdą. Tym niemniej zgłoszenia ta powodowały m.in. rozpytywanie sąsiadów pokrzywdzonej na zgłaszane przez jej męża okoliczności. W konsekwencji A. S. (1) trzykrotnie został skazany z art. 66 § 1 k.w., tj. za niezasadne zgłoszenie interwencji.

Pokrzywdzona K. S. bardzo emocjonalnie reagowała na powyższe postępowanie oskarżonego, płakała i była roztrzęsiona. Dotyczy to zarówno kontaktów za pośrednictwem sieci

komórkowej, jak też niezasadnych interwencji. Wymieniona jest zatrudniona w przedszkolu, jako opiekunka dzieci i rozpytywanie przez Policję innych osób na temat rzekomej przemocy jakiej miała się ona dopuszczać wobec swojego dziecka było dla niej szczególnie dotkliwie. W jej ocenie mogło spowodować utratę zaufania jakie jest niezbędne w jej pracy. Zachowanie oskarżonego wzbudziło w niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i istotne naruszyło jej prywatność.

Z opinii biegłych lekarzy psychiatrów wynika, że u oskarżonego A. S. (1) rozpoznano prawidłowy poziom funkcjonowania psychospołecznego, intelektualnego i brak znamion choroby psychicznej oraz innych zakłóceń czynności psychicznych skutkujących zmniejszoną czy też zniesioną poczytalnością. W chwili popełnienia zarzucanych mu czynów miał w pełni zachowaną zdolność rozumienia znaczenia czynów i kierowania swoim postępowaniem (art. 31 § 1 i 2 nie zachodzą). Aktualny stan jego zdrowia pozwala – zdaniem biegłych- na jego udział w czynnościach procesowych oraz prowadzenie obrony w

sposób samodzielny i rozsądny.		
wydruk wiadomości sms	k.5, 11-19, 41-42, 82, 100-102	
wezwanie do wykonywania orzeczeń sądowych i zapłaty	k.7-9	
zeznania K. S.	k.22-22v,98v-99,238v-240,243v-244	
odpis wyroku II K 510/10 Sądu Rejonowego w Bartoszycach	k.31-32	
odpis wyroku II K 110/18 Sądu Rejonowego w Bartoszycach	k.30	
notatka urzędowa, k.35	k.35	
kopie notatek urzędowych	k.36-38	
zeznania D. K.	k.40,240-241	
kopie materiałów z postępowania PR Ds 90.2018	k.54-60	
kopie materiałów z postępowania PR Ds (...).2019	k.61-69	
informacje z sieci (...)	k.3-74	
informacje z sieci (...)	k.75-77	
odpis postanowienia I. N. 304/19 Sądu Rejonowego w Bartoszycach	k.79	

informacja z sieci POLKOMTEL	k.87-89	
zeznania K. K. (1)	k.95v-96,241v-242	
notatka urzędowa, k.107	k.107	
kopia notatnika służbowego	k.108-109	
zeznania A. S. (2)	k.110v,241v	
notatka urzędowa z analizy połączeń	k.113	
zeznania J. M.	k.115v-116,242-243	
zeznania M. N.	k.118v,242-	
zeznania K. G.	k.122v,243	
zeznania S. P.	k.125v,243	
odpis wyroku nakazowego II W 1710/20 Sądu Rejonowego w Bartoszycach	k.132	
kopia notatki urzędowej z przeprowadzonej interwencji	k.133	
karta karna	k.139-140	
zaświadczenie z bazy PESEL	k.142-145	
opinia sądowo- psychiatryczna	k.165-168	
umowa o pracę z aneksem	k.233-236	

zaświadczenie	k.23		
1.1.2.	A. S. (1)	w dniu 08 czerwca 2020 r. w B., w woj. (...), za pośrednictwem wiadomości tekstowej (sms) wysłanej na telefon K. S., groził co najmniej uszkodzeniem ciała w postaci utraty wzroku i słuchu D. K., a groźba ta wzbudziła u wymienionego uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>Oskarżony A. S. (1) na telefon pokrzywdzonej K. S. wysłał sms-y nie tylko adresowane do wymienionej, ale także do pokrzywdzonego D. K.. Za pośrednictwem swojej żony w ten sposób prowadził on swoistą korespondencję z jej aktualnym partnerem życiowym.</p> <p>Pokrzywdzonego D. K. obwiniał on o ingerowanie w jego życie osobiste i utrudnianie mu kontaktów z córką. Była to korespondencja jednostronna, gdyż D. K. nigdy mu nie odpisywał.</p> <p>W dniu 08.06.2020 r. oskarżony A. S. (1) wysłał na telefon komórkowy pokrzywdzonej K. S., która przebywała w B., szereg sms-ów, z których treści</p>	zeznania D. K.	k.40, 128v,240v-241	

wynikało jednoznacznie, iż są adresowane do D. K..

Jeden z nich zawierał treść: „Jeżeli ja nie będę widział ani słyszał R. bo ty tak chcesz to przestaniesz widzieć i słyszeć”.

Treść powyższego sms-a K. S., tak jak i wszystkich innych, przekazała do wiadomości D. K.. Wymieniony przestraszył się tej groźby, wzbudziła ona w nim uzasadnioną obawę, iż będzie spełniona. W konsekwencji wniósł on o ściganie i ukaranie za nią A. S. (1).

Z opinii biegłych lekarzy psychiatrów wynika, że u oskarżonego A. S. (1) rozpoznano prawidłowy poziom funkcjonowania psychospołecznego, intelektualnego i brak znamion choroby psychicznej oraz innych zakłóceń czynności psychicznych skutkujących zmniejszoną czy też zniesioną poczytalnością. W chwili popełnienia zarzucanych mu czynów miał w pełni zachowaną zdolność rozumienia znaczenia czynów i kierowania swoim postępowaniem (art. 31 § 1 i 2 nie zachodzą). Aktualny stan jego zdrowia pozwala – zdaniem biegłych- na jego udział w czynnościach procesowych oraz prowadzenie obrony w

sposób samodzielny i rozsądny.			
wydruk wiadomości sms	k.41`		
zeznania K. S.	k.98v-99,239v		
zeznania J. M.	k.115v-116		
opinia sądowo-psychiatryczna	k.165-168		
1.1.3.	A. S. (1)	w dniu 23 kwietnia 2020 r. w B., w woj. (...), pomógł D. K. o pedofilię za pośrednictwem wiadomościach tekstowych (sms), wysłanych do K. S., co mogło poniżyć go w opinii publicznej, tj. o przestępstwo z art. 212 § 1 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W dniu 23.04.2020 r. oskarżony A. S. (1) wysłał na telefon komórkowy pokrzywdzonej K. S., która przebywała w B., szereg sms-ów, z których treści wynikało jednoznacznie, iż są adresowane do D. K. Jeden z nich zawierał treść: „D. jesteś pedofilem?” oraz kolene: „Nie całuj się z moim dzieckiem” i „Tego d.nie przepalam już, że sam z R. siedzisz. Żaden sąd nie dał ci prawa opieki nad moim dzieckiem”.	zawiadomienie o przestępstwie	k.1-3	

Treść powyższych sms-ów K. S., tak jak i wcześniejszych, przekazała do wiadomości D. K.. Wymieniony poczuł się pomówiony o pedofilię. W jego ocenie poniżyło go to w opinii publicznej.

W konsekwencji wniósł on o ściganie i ukaranie za ten czyn A. S. (1).

Powyższego sms-a czytała także J. M..

Z opinii biegłych lekarzy psychiatrów wynika, że u oskarżonego A. S. (1) rozpoznano prawidłowy poziom funkcjonowania psychospołecznego, intelektualnego i brak znamion choroby psychicznej oraz innych zakłóceń czynności psychicznych skutkujących zmniejszoną czy też zniesioną poczytalnością. W chwili popełnienia zarzucanych mu czynów miał w pełni zachowaną zdolność rozumienia znaczenia czynów i kierowania swoim postępowaniem (art. 31 § 1 i 2 nie zachodzą). Aktualny stan jego zdrowia pozwala – zdaniem biegłych- na jego udział w czynnościach procesowych oraz prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny.

wydruk wiadomości sms

k.5

zeznania K. S.	k.22,239v		
zeznania D. K.	k.40, 134v,240v-241		
zeznania J. M.	k.115v-116,242v		
opinia sądowo- psychiatryczna	k.165-168		
<i>0.1.Fakty uznane za nieudowodnione</i>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	A. S. (1)	w okresie od 15.04.2020 r. do dnia 06.05.2020 r. oraz od 08.06.2020 r. do dnia 04.08.2020 r. w B., w woj. (...), uporczywie nękał K. S. w ten sposób, że wielokrotnie wykonywał połączenia na jej telefon komórkowy, wysyłał wiadomości tekstowe (sms), zgłaszał niezasadne interwencje Policji dotyczące niewłaściwie sprawowanej opieki nad dzieckiem przez wymienioną, tym samym wzbudzając u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i istotne naruszenie jej prywatności, a nadto w w/w czasie z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu nie stosował się do zakazu kontaktowania się z K. S. z wyłączeniem	

		kontaktowania się telefonicznego z wymienioną w zakresie spraw związanych z wychowaniem małoletniej córki R. orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Bartoszycach II Wydziału Karnego z dnia 30 stycznia 2020 r. w sprawie II K 510/19 w ten sposób, że wysyłał wiadomości tekstowe sms i połączenia telefoniczne na telefon K. S. w sprawach nie związanych z wychowaniem małoletniej R., tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Nękanie K. S. w okresie od 07.05.2020 r. do 07.06.2020 r.	zeznania K. S.	k.22-22v,98v-99,238v-240,243v-244	
1.Ocena DOWOdów			
o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1 1.1.2 1.1.3	zeznania K. S.	Zeznania pokrzywdzonej są spójne, konsekwentne i logiczne. Znajdują one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, tj. w zeznaniach wszystkich	

		<p>pozostałych świadków, wydrukach wiadomości sms, uzyskanych informacjach w zakresie połączeń za pośrednictwem sieci komórkowej, a także zgromadzonych w sprawie dokumentów.</p> <p>Wymieniona sama zeznała, że w okresie od 07.05.2020 r. do 07.06.2020 r. nie była nękana, co spowodowało wyłączenie tego okresu z zarzut z punktu pierwszego aktu oskarżenia.</p>
zeznania D. K.	<p>Zeznania pokrzywdzonego są spójne, konsekwentne i logiczne. Znajdują one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, tj. w zeznaniach wszystkich pozostałych świadków, wydrukach wiadomości sms, uzyskanych informacjach w zakresie połączeń za pośrednictwem sieci komórkowej, a także zgromadzonych w sprawie dokumentów.</p>	
zeznania K. K. (1)	<p>Sąd uznał je za wiarygodne. Zdaniem Sądu świadek złożył zeznania, relacjonując przebieg wydarzeń tak jak je zapamiętał. Znajdują one swoje odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym.</p>	

zeznania A. S. (2)	Sąd uznał je za wiarygodne. Zdaniem Sądu świadek złożył zeznania, relacjonując przebieg wydarzeń tak jak je zapamiętał. Znajdują one swoje odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym.	
zeznania J. M.	Sąd uznał je za wiarygodne. Zdaniem Sądu świadek złożył zeznania, relacjonując przebieg wydarzeń tak jak je zapamiętał. Znajdują one swoje odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym.	
zeznania M. N.	Sąd uznał je za wiarygodne. Zdaniem Sądu świadek złożył zeznania, relacjonując przebieg wydarzeń tak jak je zapamiętał. Znajdują one swoje odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym.	
zeznania K. G.	Sąd uznał je za wiarygodne. Zdaniem Sądu świadek złożył zeznania, relacjonując przebieg wydarzeń tak jak je zapamiętał. Znajdują one swoje odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym.	
zeznania S. P.	Sąd uznał je za wiarygodne. Zdaniem Sądu świadek złożył	

		zeznania, relacjonując przebieg wydarzeń tak jak je zapamiętał. Znajdują one swoje odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym.	
zawiadomienie o przestępstwie		Niekwestionowane przez strony.	
wydruk wiadomości sms		Niekwestionowany przez strony.	
wezwanie do wykonywania orzeczeń sądowych i zapłaty		Niekwestionowane przez strony.	
odpis wyroku II K 510/10 Sądu Rejonowego w Bartoszycach		Niekwestionowany przez strony.	
odpis wyroku II K 110/18 Sądu Rejonowego w Bartoszycach		Niekwestionowany przez strony.	
notatka urzędowa, k.35		Niekwestionowana przez strony.	
kopie notatek urzędowych		Niekwestionowane przez strony.	
kopie materiałów z postępowania PR Ds (...).2018		Niekwestionowane przez strony.	
kopie materiałów z postępowania PR Ds (...).2019		Niekwestionowane przez strony.	
informacje z sieci (...)		Niekwestionowane przez strony.	

informacje z sieci (...)	Niekwestionowane przez strony.	
odpis postanowienia I. N. 304/19 Sądu Rejonowego w Bartoszycach	Niekwestionowany przez strony.	
informacja z sieci P.	Niekwestionowana przez strony.	
notatka urzędowa, k.107	Niekwestionowana przez strony.	
kopia notatnika służbowego	Niekwestionowana przez strony.	
notatka urzędowa z analizy połączeń	Niekwestionowana przez strony.	
odpis wyroku nakazowego II W 1710/20 Sądu Rejonowego w Bartoszycach	Niekwestionowany przez strony.	
kopia notatki urzędowej z przeprowadzonej interwencji	Niekwestionowana przez strony.	
karta karna	Niekwestionowana przez strony.	
zaświadczenie z bazy PESEL	Niekwestionowane przez strony.	
opinia sądowo-psychiatryczna	Sporządzona przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, zawierająca odpowiedzi na wszystkie stawiane im pytania, spójna, logiczna, nie kwestionowana przez strony. Wynika z niej brak	

	podstaw do zastosowania art. 31 par. 1 lub par. 2 k.k.		
umowa o pracę z aneksem	Niekwestionowana przez strony.		
zaświadczenie	Niekwestionowane przez strony.		
<i>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1	informacje od kuratora k.90-92,105-106	Dotyczą kwestii związanych w wykonaniem wcześniejszych orzeczeń karnych zapadłych wobec oskarżonego.	
1.1.1	wyjaśnienia oskarżonego, k.153	Przesłuchany w charakterze podejrzanego A. S. (1) najpierw przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, że nie pamięta co działo się od kwietnia 2020 r. ponieważ zażywał substancje psychoaktywne, po czym –w toku tego samego przesłuchania- zmienił zdanie i oświadczył, iż nie przyznaje się do popełnienia żadnego z zarzucanych mu czynów. Wyjaśnieniom oskarżonego w tej ostatniej części Sąd nie	

		<p>dał wiary. Są one bowiem sprzeczne z ustalonym w sprawie stanem faktycznym opisanym w części 1.1.1, 1.1.2 i 1.1.3, jak też z wszystkimi zgromadzonymi w sprawie dowodami, które zostały wskazane i opisane w części 2.1. Zdaniem Sądu są one wyrazem przyjętej przez oskarżonego linii obrony, która miała doprowadzić od uniknięcia przez niego odpowiedzialności karnej.</p>	
1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	Punkt I wyroku	A. S. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Przepis art. 190a k.k. statuuje przestępstwo tzw. stalkingu (ang.), tj. uporczywego nękania. W przepisie art. 190a § 1 k.k. jako podstawowe znamię czynu zabronionego charakteryzujące zachowanie sprawcy ustawodawca przyjął „uporczywe nękanie”. Słownikowe znaczenie tego określenia oznacza: „ustawicznie dręczyć,			

trapić, niepokoić kogoś; dokuczać komuś, nie dawać chwili spokoju" (Słownik języka polskiego, red. M. Szymczak, t. 2, Warszawa 1984, s. 317). Głównym przedmiotem ochrony jest szeroko rozumiana wolność, w aspekcie zarówno wolności „od czegoś” - od strachu, od nagabywania, od niechcianego towarzystwa innej osoby, jak i wolności „do czegoś” - przede wszystkim do zachowania swojej prywatności. Ubocznym przedmiotem ochrony zdają się tu być zdrowie człowieka psychiczne i fizyczne. (Mozgawa System, t. 10). Nękaniami będzie więc zbiór zachowań, które obiektywnie będą nosiły cechy postępowania, prowadzącego do udrczenia, trapienia, zastraszenia, zdominowania, oddziaływania na wolę, upokorzenia lub wywoływania innych skutków czy doznań negatywnych" (Furman, Próba, s. 45). Niewątpliwie w pojęciu nękania mieści się powtarzalność zachowań sprawcy, niekiedy jednorodnych, a często o różnym charakterze i różnym stopniu dolegliwości. Tak więc nie wystarczy tu zachowanie jednorazowe, jest to przestępstwo wieloczynowe. Ustaleń w tym zakresie należy

dokonywać każdorazowo na tle okoliczności konkretnej sprawy, jednakże stwierdzić można, iż znamię uporczywości zostanie zrealizowane, gdy to powtarzalne zachowanie występować będzie zarówno przez okres kilku dni - np. w przypadku setek smsów wysyłanych codziennie przez sprawcę, jak i kilku miesięcy, gdy nękające zachowania realizowane są w odstępach kilkudniowych. Bez znaczenia również przy kwalifikowaniu zachowań w zakresie stalkingu jest motyw działania sprawcy. Kolejnym aspektem jest ustalenie, że przestępstwo określone w art. 190a § 1 k.k. ma charakter materialny, co oznacza, że konieczne jest wystąpienie skutku w postaci wzbudzenia u pokrzywdzonego uzasadnionego okolicznościami poczucia zagrożenia, poniżenia lub udręczenia albo istotnego naruszenia jego prywatności.

Reasumując powyższe należy podkreślić, że użycie słowa „nękanie” oddaje sens zachowań określanych mianem stalkingu, w szczególności zaś zachowań powtarzalnych, odbieranych przez ofiarę jako dręczenie, które same w sobie są oddziaływaniem na wolność jednostki,

a w rezultacie jej ograniczeniem, skutkującym wywołaniem poczucia zagrożenia lub naruszeniem prywatności. Tak więc w ocenie Sądu znamię nękania realizują jedynie te zachowania, które powodują przykrość pokrzywdzonemu, wyrządzają mu krzywdę czy powodują dyskomfort, którego skutkiem jest wystąpienie u pokrzywdzonego uzasadnionego okolicznościami poczucia zagrożenia, poniżenia lub udręczenia albo istotnego naruszenia jego prywatności.

Nękanie - co do zasady - przybiera postać działania. Zachowania stalkera mogą być zarówno bezpośrednio, gdy sprawca samodzielnie nęka swoją ofiarę, jak i pośrednio - przy korzystaniu z pomocy innych osób lub narzędzi..." (Fronczak, Stalking, s. 149). W praktyce w przypadkach nękania sprawca zazwyczaj działał osobiście i realizuje ustawowe znamiona przestępstwa, to jednak nie można wykluczyć tego, że może się on w celu nękania posłużyć osobą trzecią np. poprzez udzielanie informacji. Możliwe jest np. spowodowanie „natrętnego kontaktowania się z pokrzywdzonym wielu

osób" (Furman, Próba, s. 47). Szerokie ujęcie skutku można uznać za zasadne, w praktyce bowiem mogą zdarzyć się zarówno takie przypadki, gdy ofiara nękania zaczyna odczuwać lęk, zmienia swoje relacje z innymi osobami, jak i takie, gdy nie występuje u niej poczucie zagrożenia (ma bardzo mocną konstrukcję psychiczną albo jest to osoba, która ma zapewnioną skuteczną ochronę osobistą). Nawet jeśli takiego poczucia zagrożenia nie ma, ale pokrzywdzony zmuszony jest do istotnych (niekomfortowych) zmian w swoim życiu prywatnym, to zachowanie sprawcy winno być kryminalizowane (Mozgawa [w:] System, t. 10, s. 464).

Przepis art. 244 k.k. stanowi, że kto nie stosuje się do orzeczonego przez sąd zakazu zajmowania stanowiska, wykonywania zawodu, prowadzenia działalności, wykonywania czynności wymagających zezwolenia, które są związane z wykorzystywaniem zwierząt lub oddziaływaniem na nie, prowadzenia pojazdów, wstępu do ośrodków gier i uczestnictwa w grach hazardowych, wstępu na imprezę masową, przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, nakazu okresowego opuszczenia

lokalu zajmowanego
wspólnie z
pokrzywdzonym, zakazu
kontaktowania się z
określonymi osobami,
zakazu zbliżania się
do określonych osób
lub zakazu opuszczania
określonego miejsca
pobytu bez zgody
sądu, zakazu posiadania
wszelkich zwierząt albo
określonej kategorii
zwierząt albo nie wykonuje
zarządzenia sądu o
ogłoszeniu orzeczenia
w sposób w nim
przewidziany, podlega
karze pozbawienia
wolności od 3 miesięcy
do lat 5 . Przedmiotem
ochrony czynu z art. 244
k.k. jest więc wymiar
sprawiedliwości, a w
ramach tego zapewnienie
wykonania orzeczeń sądu,
o których mowa w
tym przepisie. Tak więc
ochroną z art. 244
k.k. są objęte wyłącznie
orzeczenia sądu, a nie
innych organów. Dotyczy
to również orzeczeń sądów
zapadłych w sprawach
o przestępstwa skarbowe.
Dyspozycję art. 244
k.k. wyczerpuje ten, kto
nie stosuje się do
orzeczonego przez sąd
zakazu, który obowiązuje
od daty uprawomocnienia
się wyroku (tak wyrok
Sądu Najwyższego z 11
marca 2004 r., III KK
341/03, Prok. i Pr. 2004,
nr 10, poz. 3).

Językowa wykładnia
przepisu art. 244
k.k. pozwala szeroko

wyznaczyć zakres obowiązków, których naruszenie grozi odpowiedzialnością karną. Mowa jest tam bowiem o „orzeczonej przez sąd” zakazie, obowiązku i nakazie, czy też zarządzeniu o ogłoszeniu orzeczenia. Zatem chodzi o każdy obowiązek o treści określonej w hipotezie art. 244 k.k., o ile wynika on z orzeczenia sądu, niezależnie od tego, czy jest orzeczony jako środek karny z art. 39 i n. k.k., czy też na innej podstawie prawnej, w tym jako środek probacyjny z art. 72 § 1 k.k..

Sąd Najwyższy kilkakrotnie wypowiadał się w kwestii odpowiedzialności na podstawie art. 244 k.k. wskazując, że przedmiotem ochrony przepisu art. 244 k.k. jest orzeczenie każdego sądu (cywilnego, administracyjnego lub karnego), zawierające zakaz określonej w nim działalności, także innej niż gospodarcza. Jednocześnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreślono także, że odpowiedzialności na podstawie art. 244 k.k. podlegają również zachowania polegające na naruszeniu obowiązków orzekanych na podstawie art. 72 § 1 k.k. stanowiące element prawomocnych rozstrzygnięć kończących

postępowanie główne (zob. postanowienie SN z dnia 26 lutego 2004 r., sygn. akt I KZP 47/03, OSNKW 2004/3/35, Prok.i Pr.-wkl. 2004/4/5, Biul.SN 2004/3/19; wyrok SN z dnia 21 listopada 2012 r., sygn. akt III KK 42/12).

Przy popełnieniu występku z art. 244 k.k. w grę wchodzi obie formy umyślności, zarówno zamiar bezpośredni naruszenia zakazu, jak i zamiar ewentualny, gdy sprawca uświadamia sobie możliwość, iż narusza zakaz lub obowiązek orzeczony przez sąd i z tym się godzi. Umyślność działania sprawcy jest związana ze stanem świadomości. Dla obu postaci zamiaru bezpośredniego wspólny jest element świadomości istnienia orzeczonego sądownie zakazu określonego zachowania. Również z punktu widzenia przypisania działania z zamiarem ewentualnym konieczne jest wypełnienie wymogu przewidywania możliwości popełnienia czynu zabronionego.

Oskarżony poprzez to, że wielokrotnie wykonywał połączenia na jej telefon komórkowy pokrzywdzonej, wysyłał jej wiadomości tekstowe (sms), zgłaszał niezasadne interwencje Policji

dotyczące niewłaściwie sprawowanej opieki nad dzieckiem przez wymienioną, tym samym wzbudzając u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i istotne naruszenie jej prywatności, a nadto w w/w czasie z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu nie stosował się do zakazu kontaktowania się z K. S. z wyłączeniem kontaktowania się telefonicznego z wymienioną w zakresie spraw związanych z wychowaniem małoletniej córki R. orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Bartoszycach II Wydziału Karnego z dnia 30 stycznia 2020 r. w sprawie II K 510/19 w ten sposób, że wysyłał wiadomości tekstowe sms i połączenia telefoniczne na telefon K. S. w sprawach nie związanych z wychowaniem małoletniej R. – w ocenie Sądu wyczerpał dyspozycje z art. 190a §1 k.k. i z art. 244 k.k.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	Punkt II wyroku	A. S. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

Zgodnie z „Komentarzem do Kodeksu Karnego” pod redakcją prof. Andrzeja Zolla przepis art. 190 § 1 k.k. chroni wolność człowieka przed obawą popełnienia przestępstwa na jego szkodę lub szkodę osoby najbliższej. Natomiast groźba jest oddziaływaniem na psychikę drugiej osoby, której celem najczęściej jest podporządkowanie woli zagrożonego woli sprawcy. Możliwa jest jednak groźba karalna, której celem jest jedynie wywołanie u zagrożonego stanu obawy przed spełnieniem groźby. Groźba może być wyrażona za pomocą wszystkich środków, mogących przekazać do świadomości odbiorcy jej treść. Zapowiedź popełnienia przestępstwa może, więc być dokonana ustnie, na piśmie, ale także za pomocą gestu, czy też innego zachowania. Przy czym nie jest konieczne, aby groźący miał w rzeczywistości zamiar zrealizowania groźby. Wystarczy, że treść groźby zostaje przekazana zagrożonemu. Do dokonania tego przestępstwa konieczne jest wystąpienie skutku w postaci wzbudzenia w zagrożonym uzasadnionej obawy, że groźba będzie spełniona, tzn. że zarówno okoliczności, w jakich groźba została wyrażona, jak i osoba groźącego

robią wrażenie, iż groźba wyrażona została na serio. Pokrzywdzony musi potraktować groźbę poważnie i uważać jej spełnienie za prawdopodobne. Nie jest wymagane natomiast obiektywne niebezpieczeństwo realizacji groźby.

Oskarżony poprzez to, że za pośrednictwem wiadomości tekstowej (sms) wysłanej na telefon K. S., groził co najmniej uszkodzeniem ciała w postaci utraty wzroku i słuchu D. K., przy czym groźba ta wzbudziła u wymienionego uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona – w ocenie Sądu- wyczerpał dyspozycję z art. 190 § 1 k.k.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	Punkt III wyroku	A. S. (1)
---	--	------------------	-----------

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej	
---	--

Zgodnie z art. 212 § 1 k.k. „Kto pomawia inną osobę, grupę osób, instytucję, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej o takie postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii	
---	--

publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności, podlega grzywnie albo karze ograniczenia wolności”. Przedmiotem ochrony w przypadku przepisów art. 212 k.k. jest cześć, potocznie określana jako szacunek, poważanie czy uznanie. Cześć w znaczeniu zewnętrznym (przedmiotowym) jest to wartość, jaką dana osoba posiada w pojęciu innych ludzi – mamy tu zatem do czynienia ze znaczeniem społecznym człowieka. Z kolei cześć w znaczeniu wewnętrznym (podmiotowym) jest poczuciem godności osobistej danego człowieka, czyli wewnętrzną wartością osoby (zob. M. Mozgawa, Komentarz do art. 212 Kodeksu karnego, LEX 2020). Z orzecznictwa SN wynika, że „przedmiotem ochrony przepisu art. 212 § 1 kk jest cześć i godność osoby pomawianej o postępowanie lub właściwości, które są sprzeczne z prawem, z zasadami etyki, w tym etyki zawodowej ” (SN z dnia 17.03.2015r., sygn. V KK 301/14). Zgodnie z treścią ww. przepisu, pomawianymi mogą być: osoba fizyczna, grupa osób, instytucja, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej. W odniesieniu do osoby

fizycznej – pomawianym może być każdy człowiek od chwili urodzenia aż do śmierci zob. M. Mozgawa, Komentarz do art. 212 Kodeksu karnego, LEX 2020) Pomówienie może być dokonane nie tylko ustnie, ale również pisemnie czy za pomocą druku, rysunku, gestu, mimiki, za pośrednictwem telefonu czy Internetu. Jak wskazał SN w wyroku z dnia 20.11.1933 r., sygn. III K 1037/33, nadal aktualnym, „pomówienie [...] może być wyrażone w jakikolwiek sposób, zdolny do uzewnętrznienia myśli sprawcy i przelania ich w świadomość innych osób. Może nastąpić zatem nie tylko ustnie, ale także pismem, drukiem, wizerunkiem lub karykaturą, może uzewnętrznic się gestem (np. znaczące oklaskiwanie mówcy, w chwili, gdy ten podnosi hańbiący zarzut przeciw innej osobie), lub mimiką (np. ironiczny grymas, gdy ktoś mówi o nieskazitelnej uczciwości innej osoby)“.

Jak wskazał SA w Warszawie „ze względu na to, że zniesławienie godzi w opinię innych o danej osobie, podrywa ich zaufanie do niej, poniża ją w ich oczach, nie dojdzie do zniesławienia przez wypowiedź, której odbiorcą jest jedynie ta osoba. Aby nastąpiło zniesławienie, wypowiedź zawierająca treści naruszające cześć musi

dotrzeć jeszcze do bodaj jednej innej osoby” (wyrok SA w Warszawie z dnia 26.02.2018r., sygn. VI ACa 1576/16). Pomówienie powinno odnosić się do postępowania (np. popełnienie przestępstwa) lub właściwości (np. alkoholizm, choroba psychiczna), które mogą poniżyć dany podmiot w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności. Może nastąpić poprzez podanie pewnych informacji (w postaci podejrzenia lub pogłoski) bądź w postaci skonkretyzowanego zarzutu (zob. M. Mozgawa, Komentarz do art. 212 Kodeksu karnego, LEX 2020).

Oskarżony poprzez to, że pomówił D. K. o pedofilię, za pośrednictwem wiadomości tekstowych (sms) wysłanych do K. S., poniżył go w opinii publicznej czym – w ocenie Sądu – wyczerpał dyspozycję z art. 212 § 1 k.k.

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			

#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
A. S. (1)	Punkt Ia wyroku	Punkt Ia wyroku	Na podstawie art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k. w zw. z art. 34 §1a pkt 4 k.k. i art. 35 § 2 k.k., Sąd wymierzył oskarżonemu karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na potrącaniu 15% wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym na cel społeczny w postaci (...) w B.. Sąd wymierzając karę oskarżonemu baczył na

dyrektywy wskazane w art. 53 k.k., uwzględniając znaczny stopień zawinienia i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, wynikający z rodzaju zaatakowanego dobra prawnego, a nadto cele zapobiegawcze i wychowawcze, która to kara winna wobec niego osiągnąć. Mając powyższe na uwadze Sąd wymierzył oskarżonemu karę ograniczenia wolności w powyższym wymiarze. Dokonując wyboru kary wobec oskarżonego, jak też określając jej wysokość, Sąd miał na uwadze dość krótki okres czasu, w jakim doszło do zachowań mieszczących się w dyspozycji art. 190a § 1 k.k., umiarkowaną formę jaką one przybrały (tylko próby połączeń i sms-y oraz zgłaszanie interwencji), ich tło (kontakty i opieka nad dzieckiem oskarżonego), a także potrzebę wychowawczego oddziaływania na oskarżonego, który aktualnie posiada stałą pracę. Za powyższym przemawiał również wzgląd na potrzebę kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, które powinno się dowiedzieć o nieopłacalności dokonywania tego typu przestępstw.

Do okoliczności obciążających Sąd zaliczył

			<p>działanie z premedytacją, pomimo próśb pokrzywdzonej o zaprzestanie kontaktów, fakt wcześniejszej karalności, a także skutki jakie wywarło przestępnie postępowanie oskarżonego na zachowanie pokrzywdzonej.</p> <p>Sąd nie dostrzegł okoliczności łagodzących.</p>
A. S. (1)	Punkt Ib wyroku	Punkt Ia wyroku	<p>Na podstawie art. 41a § 1 k.k. i art. 43 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej K. S. na odległość mniejszą niż 20 (dwadzieścia) metrów na okres 3 (trzech) lat oraz zakaz kontaktowania się z wymienioną z wyłączeniem kontaktu telefonicznego dotyczącego jedynie spraw związanych z wychowaniem małoletniej córki R. na okres 3 (trzech) lat.</p> <p>Wskazane środki karne mają pełnić -w ocenie Sądu- funkcję głównie prewencyjną, a ich celem jest wdrożenie oskarżonego do określonego schematu postępowania. Schemat ten ma zmniejszyć prawdopodobieństwo popełnienia w przyszłości przez oskarżonego przestępstw z użyciem przemocy bądź innych na szkodę pokrzywdzonej. Niewątpliwie ma też</p>

			<p>przyczynić się do zwiększonego poczucia bezpieczeństwa pokrzywdzonej i poprawić komfort jej życia.</p> <p>Wydając taką decyzję Sąd miał na uwadze także postanowienie SR w Bartoszycach z dnia 29.06.2020 r., w sprawie I. N. 304/19, którym ustalono kontakty oskarżonego z jego córką za pomocą środków porozumiewania się na odległość, pod warunkiem że dziecko wyrazi zgodę i pod kontrolą jego matki.</p>
A. S. (1)	Punkt IIa wyroku	Punkt IIa wyroku	<p>Na podstawie art. 190 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 34 §1a pkt 4 k.k. i art. 35 § 2 k.k., Sąd wymierzył oskarżonemu karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na potrącaniu 15% wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym na cel społeczny w postaci (...) w B..</p> <p>Sąd wymierzając karę oskarżonemu baczył na dyrektywy wskazane w art. 53 k.k., uwzględniając znaczny stopień zawinienia i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, wynikający z rodzaju zaatakowanego dobra prawnego, a nadto cele zapobiegawcze i wychowawcze, która to kara winna wobec niego osiągnąć. Mając powyższe na uwadze Sąd wymierzył oskarżonemu</p>

			<p>karę ograniczenia wolności w powyższym wymiarze. Dokonując wyboru kary wobec oskarżonego, jak też określając jej wysokość, Sąd miał na uwadze potrzebę wychowawczego oddziaływania na jego osobę, który aktualnie posiada stałą pracę. Za powyższym przemawiał również wzgląd na potrzebę kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, które powinno się dowiedzieć o nieopłacalności dokonywania tego typu przestępstw.</p> <p>Do okoliczności obciążających Sąd zaliczył fakt wcześniejszej karalności, a także skutki jakie wywarło przestępnie postępowanie oskarżonego na zachowanie pokrzywdzonego.</p> <p>Sąd nie dostrzegł okoliczności łagodzących.</p>
A. S. (1)	Punkt IIb wyroku	Punkt IIa wyroku	<p>Na podstawie art. 41a § 1 k.k. i art. 43 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonego D. K. na odległość mniejszą niż 20 (dwadzieścia) metrów na okres 3 (trzech) lat oraz zakaz kontaktowania się z wymienionym na okres 3 (trzech) lat.</p> <p>Wskazany środek karny ma pełnić -w ocenie Sądu- funkcję głównie</p>

			<p>prewencyjną, a jego celem jest wdrożenie oskarżonego do określonego schematu postępowania. Schemat ten ma zmniejszyć prawdopodobieństwo popełnienia w przyszłości przez oskarżonego przestępstw z użyciem przemocy bądź innych na szkodę pokrzywdzonego. Niewątpliwie ma też przyczynić się do zwiększonego poczucia bezpieczeństwa pokrzywdzonego i poprawić komfort jego życia.</p>
A. S. (1)	Punkt III wyroku	Punkt III wyroku	<p>Na podstawie art. 212 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 34 §1a pkt 4 k.k. i art. 35 § 2 k.k., Sąd wymierzył oskarżonemu karę 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na potrącaniu 15% wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym na cel społeczny w postaci (...) w B..</p> <p>Sąd wymierzając karę oskarżonemu baczyl na dyrektywy wskazane w art. 53 k.k., uwzględniając znaczny stopień zawinienia i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, wynikający z rodzaju zaatakowanego dobra prawnego, a nadto cele zapobiegawcze i wychowawcze, która to kara winna wobec niego osiągnąć. Mając powyższe na uwadze Sąd</p>

			<p>wymierzył oskarżonemu karę ograniczenia wolności w powyższym wymiarze. Dokonując wyboru kary wobec oskarżonego, jak też określając jej wysokość, Sąd miał na uwadze potrzebę wychowawczego oddziaływania na jego osobę, który aktualnie posiada stałą pracę. Za powyższym przemawiał również wzgląd na potrzebę kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, które powinno się dowiedzieć o nieopłacalności dokonywania tego typu przestępstw.</p> <p>Do okoliczności obciążających Sąd zaliczył fakt wcześniejszej karalności, a także skutki jakie wywarło przestępnie postępowanie oskarżonego na zachowanie pokrzywdzonej.</p> <p>Sąd nie dostrzegł okoliczności łagodzących.</p>
A. S. (1)	Punkt IV wyroku	Punkty Ia, IIa i III wyroku	<p>Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 3 k.k. jednostkowe kary ograniczenia wolności Sąd połączył i wymierzył oskarżonemu A. S. (1) karę łączną 1 (jednego) roku ograniczenia wolności polegającą na potrącaniu 15% wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym na cel społeczny w postaci (...)w B..</p>

Zgodnie z art. 86 § 1 k.k. dolną granicę kary łącznej wyznacza najwyższa z kar wymierzonych jednostkowo, co odpowiada systemowi absorpcji, zaś górną granicę tworzy suma wymierzonych kar jednostkowych, co odpowiada systemowi kumulacji oraz górna granica tego rodzaju kary przewidziana w tym przepisie. Stosownie zaś do art. 85a k.k. Sąd orzekając karę łączną bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wymierzając w sprawie niniejszej oskarżonemu - na skutek połączenia na podstawie art. 86 § 1 i 3 k.k. kar ograniczenia wolności - karę łączną 1 roku ograniczenia wolności Sąd kierował się zasadą asperacji (tj. wymiar kary został określony pomiędzy najniższą z wymierzonych kar a najsurowszą z nich). Stosując przy wymiarze kary łącznej ograniczenia wolności powyższą zasadę, Sąd uwzględnił stopień zawinienia oskarżonego-przestępstw tych dopuścił się z winy umyślnej - wagę i ilość tych

			<p>czynów, a także znaczny stopień ich społecznej szkodliwości, jak też skutek jaki one wywarły na pokrzywdzonych. Równocześnie, w ocenie Sądu, w sprawie powyższej nie zachodzą żadne szczególne względy, które uzasadniałyby zastosowanie zasady pełnej absorpcji w odniesieniu do orzeczonych kar jednostkowych.</p> <p>Fakt dokonania wielu przestępstw nie może być dla oskarżonego swoistą premią, która spowodowałaby, że w wyniku pochłonięcia - zgodnie z zasadą absorpcji- przestępstwa za których popełnienie wymierzono kary łagodniejsze uległyby swojej depenalizacji. Przeciwnie takiemu rozstrzygnięciu przemawiają względy sprawiedliwości społecznej oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p>
1.Inne ROZSTRZYGNIĘCIA Zawarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
1.inne zagadnienia			

<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>1.Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>Punkt V wyrokuk</p>	<p>Sąd, na podstawie art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k., 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. w zw. z § 11 ust. 1 pkt 3 i ust. 7 oraz § 17 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 z późn. zm.), zasądził od oskarżonego A. S. (1) na rzecz oskarżycielki posiłkowej K. S. kwotę 3000,00 (trzy tysiące) złotych tytułem wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika procesowego.</p>	
<p>Punkt VI wyroku</p>	<p>Mając na uwadze sytuację majątkowo-finansową A. S. (1) Sąd, na podstawie</p>	

art. 627 k.p.k. i art. 2 ust.1 pkt 3 w zw. z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zasądził od oskarżonego koszty sądowe w kwocie 1086,96 złotych, w tym opłatę sądową w kwocie 180 złotych.

1.Podpis